

Viktig information från Din materialleverantör

Androm till varnagel

CHEFEN KOMMER från Frankrike, det har du nog förstått av mina tidigare, mycket försynta och sofistikerade anspelningar. Man skulle kunna tro att han varit officer i Främlingslegionen, så som han gormar här på Kinn.com. Senaste uppdraget han gav mig var att prova Vinamold, den gula lite hårdare sorten. Och det är klart att jag genast hörsammar denna order! Det är ju dessutom intressant för mig också, att känna på den här varianten av det förträffliga formmaterialet.

Uppdukat för formtagning. På spisen står en kastrull med färdigsmält gul Vinamold - den styvare varianten.

Ett lager i botten på den urdiskade plastasken så att modellen får lite distans till botten. Du tänker väl på att spara alla praktiska förpackningar?

Det är på sin plats med ett varningens ord igen! Vinamold smälts vid 130-140 grader. Det är riktigt varmt om man får det på sig. När jag rör om i smeten har materialet har en fallenhet att krypa upp längs träspateln jag använder, alltid dolskt på baksidan och bränna mig i fingrarna. Eftersom det klibbar fast hinner det bränna länge också. **Använd skyddshandskar!**

Gjutexperimentet

Att vara optimist har jag ofta sett som min enda goda egenskap. Men nu är jag mer tveksam beträffande det faktiska värdet av optimism. Jag hade en teori om att det ska gå att gjuta av en modell i lättsmält Plastimat med betydligt hetare Vinamold. Tanken var att: visserligen kommer plastimatmodellen att smälta – men då skulle Vinamolden närmast modellen redan ha stelnat och bildat ett fast, skyddande hölje kring den.

"Hur rätt du tänkt, men så fel det blev" eller hur går talesättet? Det gick inte riktigt som jag avsett. Här får du en bildsvit i alla fall, som en varning och som stöd för din moraliska uppbyggnad.

Med vänlig hälsning

ronny@kinn.com
www.Kinn.com

Redan efter några sekunder stod det klart för mig hur fel jag tagit. Öronen började flyta ut. Ok, de kan retuscheras. Men snart blev det värre. Det är klart att det bildades ett upplöst lager kring modellen, ett lager som sedan var menat att svalna och hårdna igen, tillsammans med formmaterialet.

Det var bara det att eftersom det massiva huvudet på grund av gravitationen strävade nedåt i den smälta "magman", pressades denna upp längs modellens konturer. Det kan ett barn begripa – men jag tänkte aldrig så långt.

Jag valde att fullfölja experimentet ändå. Resten av vana-molden fylles på. Med råge för att täcka ordentligt. Efter en stund fick det hela åka ut för att svalna fortare.

Det var en hiskelig figur som visade sig vid avformningen, dock med vissa igenkännbara drag. Plastmaten måste ha haft det tufft därinne. Men formen var trots sina många brister, ändå i bättre skick än väntat.

Försöksdel 2

Formen återgav, om inte minutiöst, så i alla fall ungefär modellens skepnad. Så jag gick vidare till gjutningen.

I det här experimentet hade jag också en annan plan: att gjuta huvudet ihåligt i Plasticrète. Sålunda slöt jag formen och fyllde på till ungefär en tredjedel med en lagom blandning av akrylhartset.

Den gula Vinamolden är mycket fastare och stadigare än den röda. Här behövde jag inget stöd runt mitt formblock. Det var bara att vira ett snöre om formen, plugga igen påfyllnadskanalen och sätta igång med att vända och vrida och snurra... Genom att hålla resinets igång inne i formen, måste ju ett jämnt lager avsättas mot formväggarna.

Det tar sin tid när man måste vänta på härdningen. Genom att göra plasticrète-blandningen ännu "torrare" med mer pulver skulle det ha gått fortare. Nu fick jag gå flera runder i trädgården medan jag vände och vred på min gjutform. Ett ärende bort till grannen hann jag också med innan innehållet i formen stillnat.

Slutsats

Det här var ingen bra dag helt enkelt! Jag bröt sönder objektet när jag avformade. Helt fel hade jag ändå inte haft. Det hela fungerade i princip, men det blev ingen bra avgjutning. Om figuren hade varit kylskåpskall från början hade det möjligen gått lite bättre med formen och om jag gjutit ett tjockare skal i Plasticréten, skulle huvudet förmodligen hållit bättre.

Vinamold som formmaterial gillar jag i alla fall. Jag smälter om den här formen och gör nya. Att den gula sorten är styvare ser jag som ett plus för större objekt. Nästa original gör jag nog i DAS-lera i stället för att utmana naturlagarna. Plasticréten är ju nu sen gammalt en favorit!

Egentligen är väl livet så vackert och spännande just för att vi inte vet och kan allt på förhand? Och som den frimodige själ jag är går jag oförtrutet vidare med mina materialtester – i din tjänst (och chefens förstås)! / R.L.

Bland Kinn's kunder finns alla kreativa riktningar representerade: MC-mekare, sportfiskare, attributörer, konstnärer, trädgårdsintresserade, animatörer ingegörers... Orgelbyggare till och med! Amatör eller proffs – här hittar du materialen!
www.kinn.com

